

הכד

דנמרק

חי פעם זוג איכרים עניים, איש עם אשתו. יום אחד החליטו למכור את אחת מהפרות שלהם. האיכר יצא עם הפרה אל השוק ובדרך נפגש עם שכן, שגם הוא הלך לשוק כדי למכור כבשה. אמר השכן: "אתה רוצה למכור את הפרה שלך ואני את הכבשה. למה לנו להטריח את עצמנו עד השוק. בוא ונתחלף,

אתן לך את הכבשה במקום הפרה." האיכר הסכים והתחיל לחזור הביתה עם הכבשה. בדרך ראה מולו איש ההולך לשוק עם אווז גדול. האווז מצא חן בעיני האיכר והוא הציע להתחלף. "קח את הכבשה, שממילא אין לי צורך בה, ותן לי את האווז" אמר. האיש הסכים ברצון והאיכר המשיך עם האווז בדרך הביתה. ופתאום ראה - בצד הדרך מונח כד חרס גדול. הוא כבר הרבה זמן רצה

הוא החליט לוותר על האוּז, הרים
את הכד והלך אתו הביתה.

כשחזר הביתה שאלה אשתו:

"כמה קיבלת עבור הפרה שלנו?"

"לא קיבלתי דבר. החלפתי אותה

בכד הזה."

"כד?" כעסה האישה "איזה טיפש

אתה. כד עבור פרה זה מעט, מעט

מאוד!"

"מה לעשות, התחלפנו ולא אוכל

כבר להחזיר לנו את הפרה."

אין מה לעשות, שמה האישה את

הכד על המדף בארון.

שיהיה לו כד כזה בבית, אבל לא

היה לו די כסף למותרות כאלה.

והנה הכד ממש לפניו. אבל איך יוכל

לקחת את הכד כשהוא מחזיק את

האוּז בידיים?

הכד עמד זמן מה על המדף

ופתאום אמר:

"הגיע הזמן שאלך."

"לאן תרצה ללכת?" שאלה אשת

האיכר.

"לבית עשיר יותר" ענה הכד,

התגלגל מהמדף ויצא החוצה.

הוא הלך לבית של עשירים וניכנס

ישר למטבח. הוא מצא חן בעיניה

של הטבחית והיא מלאה אותו

בדייסה.

ואז אמר הכד:

"הגיע זמן שאלך לי."

"לאן תרצה ללכת?" שאלה

הטבחית.

"לאן שבאתי משם" ענה הכד ויצא

מהמטבח.

הוא חזר לבית האיכר מלא בדייסה.

שמחו האיכר ואשתו ואכלו את

הדייסה, רחצו את הסיר היטב ושמו

אותו חזרה על המדף.

הכד עמד זמן מה על המדף ואחר

כך אמר שוב:

"הגיע זמן שאלך."

"לאן אתה רוצה ללכת עכשיו?"

שאלה אשת האיכר.

הכד רחצו היטב ושמו שוב על
המדף.
"הנה" אמרה האישה "היית מוכר
פרה וקונה זרעים, זורע בשדה,
מגדל חיטה. היינו אוספים חיטה
והייתי אופה לך לחמניות בשומן."
והם שומעים שוב - הכד יורד

"לבית עשיר אחר" ענה הכד ושוב
התגלגל מהמדף והחוצה.
בבית השני הוא ניגש למזווה.
ראתה אותו שם המשרתת וקראה:
"הו! איזה כד יפה!" והיא מילאה
אותו בשומן.
"הגיע הזמן שאלך!" אמר הכד.
"לאן אתה רוצה ללכת?" שאלה
המשרתת.
"לאן שבאתי משם" ענה הכד, יצא
מהמזווה וחזר לבית האיכרים.
האיכר ואשתו שמחו מאוד. הם
הוציאו את השומן, המיסו אותו ואת

מהמדף.

"הגיע זמן" אומר "שאלך לי."
"לאן אתה מתכונן ללכת?" הם
שואלים.

"לבעל החווה" עונה הכד.

בא הכד לביתו של בעל החווה.
ראה אותו שם בעל הבית בעצמו.
"את הכד הזה" אומר "כדאי למלא
בגרעינים."

והתחיל לשפוך גרעינים לכד, והכד
מתנפח ונעשה כל פעם גדול יותר
ויותר. מאה מידות גרעינים נכנסו
בו. ובסוף אומר הכד:

"טוב, הגיע זמן שאלך."

"לאן?" שואל בעל החווה.
"לאן שבאתי משם" ענה הכד והלך
לשער.

לבעל החווה היה חבל על

הגרעינים. הוא רצה לעצור אותו
ונפל בעצמו פנימה.

"עכשיו אלך יחד אתך" אמר הכד.
יצא הכד לשדה של האיכרים ושם
התפרק יחד עם בעל החווה.
באביב נבטה חיטה בשדה. ובסתיו
האיכר אסף את היבול ואשתו
אפתה לו לחמניות בשומן.